និមិត្តរបស់បងប្រុស
វីលៀម ប្រាណហាំ

ខ្សែអាត់នេះកំពុងត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់រាជាណាចក្ររបស់ព្រះ ដូចដែលខ្ញុំកំពុងបង្ហាញវាដល់បងប្រុស លី វេលសម្រាប់សរសេរដោយដៃ។ បងប្រុស វេលបានសួរខ្ញុំ នៅទីនេះក្នុងវត្តមានរបស់បងប្រុស មើស៊ី ទៅ—ដើម្បីផ្តល់នូវការនិមិត្តមួយចំនួនពីមុន។ ជាការពិត និមិត្តដែល...ខ្ញុំ...ដើម-...រឿងដំបូងដែលខ្ញុំអាចចងចាំបាន គឺការនិមិត្ត ការមកដល់។ និមិត្តមកគ្រប់ពេលវេលា។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីការប្រែចិត្តជឿរបស់ខ្ញុំគឺជាកន្លែងដែលខ្ញុំគិតថាអ្នកចាប់អារម្មណ៍ បងប្រុស វេល។

2 មែនហើយ ខ្ញុំចាំថា បន្ទាប់ពីខ្ញុំត្រូវបានតែងតាំងនៅក្នុងព្រះវិហារ ក្រុមជំនុំបាទីស្ទ ដោយលោកបណ្ឌិត រ៉យ ដាវីស នៅទីនេះនៅផ្លូវវ៉ាត់នៅជេហ្វីសាន់វីល ជាកន្លែងដែលក្រុមជំនុំនៅគ្រានោះ។ ខ្ញុំចាំពីនិមិត្តដ៏អស្ចារ្យមួយ មិនលើសពីពីរបីសប្តាហ៍បន្ទាប់ពីខ្ញុំ...អំពី...ខ្ញុំនិយាយថា ពីរបីថ្ងៃបន្ទាប់ពីការតែងតាំងរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំ...បានឃើញការនិមិត្តរបស់បុរសចំណាស់ម្នាក់ដែលកំពុងដេកនៅក្នុងមន្ទីរពេទ្យដែលត្រូវបានកំទេច។ គាត់ជាបុរសស្បែកខ្មៅ។ ហើយគាត់បានជាសះស្បើយភ្លាមៗ ដែលវាបណ្តាលឱ្យមានការភ័ន្តច្រឡំជាច្រើន។ ហើយគាត់បានក្រោកចេញពីគ្រែហើយដើរចេញទៅ។

3 ហើយពីរថ្ងៃ ប្រហែលពីរថ្ងៃបន្ទាប់ពីនោះ ខ្ញុំបានកាត់ផ្តាច់សេវា នៃសេវាដែលមិនបង់ប្រាក់នៅញូវអាល់បានី ទឹក និងឧស្ម័ន និង—និងវិក័យប័ត្រអគ្គិសនី។ ហើយវា...ខ្ញុំពេញដោយអំណរណាស់! រាល់ពេលដែលខ្ញុំរកឃើញផ្ទះចាស់ ខ្ញុំគ្រាន់តែចូលទៅអធិស្ឋាន អ្នកដឹងទេ កន្លែងដែលគ្មាននរណាម្នាក់រស់នៅ។

4 ហើយខ្ញុំចាំថាបានប្រាប់លោក ចននី ផត ដែលកំពុងរស់នៅសព្វថ្ងៃនេះ។ គាត់ជិតដល់អាយុចិតសិបឬប៉ែតសិបឆ្នាំហើយ។ គាត់គឺជាអ្នកអានកុងទ័រទឹកចាស់។ ហើយពួកគេបានយកគាត់ចេញពីការអានម៉ែត្រ ហើយដាក់គាត់នៅតុដើម្បីទទួលពាក្យបណ្តឹងនិងរឿងផ្សេងៗ នៅពេលអ្នកចូលតាមទ្វារ ហើយខល

តាមទូរស័ព្ទ។ ហើយខ្ញុំបានប្រាប់គាត់ពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញខ្ញុំ។ ហើយគាត់បាន ម្តងម្កាល គាត់រើសបានកុងទ័រមួយចំនួនដែលមនុស្សធម្មតាមិនទទួលត្រូវការ។ ហើយនៅក្នុងនេះ គាត់—គាត់កំពុងប្រាប់បុរសម្នាក់...

5 ដែលខ្ញុំបានឃើញនៅក្នុងក្រដាស ដែលជាកន្លែងដែលពួកគេមានរទេះចាស់...នៅសម័យនោះ ជិះសេះពីរក្បាល ហើយគេរើសសំរាមនិងសំរាមនៅតាមផ្លូវ។ មានបុរសជនជាតិស្បែកខ្មៅម្នាក់ឈ្មោះអេដវឺដ ជេ មីរេល។ គាត់រស់នៅ ១០២០ ផ្លូវក្លាកក្នុងរដ្ឋញូវអាល់បានី។ ហើយគាត់ត្រូវបានវាយដោយជនជាតិស្បែកសពីរនាក់ដែលជាក្មេងស្រីស្បែកស—និងក្មេងប្រុសម្នាក់ជិះក្នុងឡាន។ ហើយគាត់បានបាត់បង់ការគ្រប់គ្រងរថយន្ត ហើយបានកិនគាត់ចូលទៅក្នុងកង់របស់រទេះ។ ហើយវាគ្រាន់តែបាក់ឆ្អឹងទាំងអស់នៅក្នុងខ្លួនរបស់គាត់ ស្ទើរតែ ហើយពួកគេឆ្លងកាត់ផ្នែកទ្រូងរបស់គាត់ ជាពិសេស។ បានគោះខួងរបស់គាត់ចេញពីកន្លែង។ ហើយពួកគេមានគាត់នៅក្នុងមន្ទីរពេទ្យ អាក្រក់ណាស់។

6 ហើយលោកផត ឆ្លងកាត់—មន្ទីរពេទ្យនៅទីនោះនៅញូវអាល់បានី បានប្រាប់គាត់អំពីព្រះអម្ចាស់ដែលធ្វើការជាមួយខ្ញុំ។ ហើយគាត់បានចាត់ខ្ញុំឲ្យមកអធិស្ឋានសម្រាប់គាត់។ ហើយភ្លាមៗនោះ ខ្ញុំបានគិតថា "នោះគឺជាបុរសដែលខ្ញុំបានឃើញនៅក្នុងនិមិត្តនេះ។"

7 ដូច្នេះ ខ្ញុំ—ខ្ញុំខ្លាចបន្តិចក្នុងការទៅ ព្រោះនោះជារឿងដំបូងរបស់ខ្ញុំ អ្នកឃើញទេ ដែលទៅបែបនោះ។ ដូច្នេះ ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណា ខ្ញុំបានទៅយកមិត្តភ័ក្តិរបស់ខ្ញុំ ដែលទើបតែបានប្រែចិត្ត ក្មេងប្រុសជនជាតិបារាំងតូចម្នាក់ឈ្មោះ ចច ដេអាក។ ហើយខ្ញុំទើបតែនាំគាត់ទៅរកព្រះគ្រីស្ទ។ ហើយយើងបានឡើងទៅ។ ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា "ឥឡូវនេះ ប្អូនប្រុសចច ខ្ញុំ—ខ្ញុំ—ខ្ញុំចង់ឱ្យអ្នកចងចាំ។ រឿងទាំងនេះដែលកើតឡើងចំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំមិនអាចយល់បានទេ។ ប៉ុន្តែអ្នកចាំថាបុរសម្នាក់នេះនឹងត្រូវបានជាសះស្បើយ។ ហើយនៅពេលដែលគាត់បានជាសះស្បើយមាន...ខ្ញុំមិនអាចអធិស្ឋានឲ្យគាត់បានទេ រហូតដល់មនុស្សស្បែកសពីរនាក់មកឈរនៅម្ខាងទៀតនៃគ្រែ ព្រោះខ្ញុំត្រូវតែធ្វើវាតាមរបៀបដែលវាបានបង្ហាញដល់ខ្ញុំ។"

8 ហើយខ្ញុំបានចូលទៅ—ទៅមន្ទីរពេទ្យហើយសុំលោកមីរេល។ ហើយខ្ញុំបានទៅទីនោះ ហើយប្រពន្ធរបស់គាត់បានប្រាប់ខ្ញុំថាគាត់ពិតជាធ្ងន់ធ្ងរណាស់។ ហើយគាត់មិនអាចធ្វើចលនាបានទេព្រោះកាំរស្មីអ៊ិចបានបង្ហាញថាឆ្អឹងទាំងនេះ

ខ្លះត្រូវបានដាក់នៅជាប់នឹងសួត។ ហើយប្រសិនបើគាត់រើចេញ ហេតុអ្វី វាអាចនឹងចាក់សួតរបស់គាត់និងហូរឈាមគាត់រហូតដល់ស្លាប់។ ហើយគាត់ធ្ងន់ធ្ងរណាស់។ ហើយវាហូរឈាមបន្តិចពីបំពង់ករបស់គាត់ ជាដើម ព្រោះគាត់មានឈាមនៅជុំវិញមាត់។ គាត់បានដេកនៅទីនោះប្រហែលពីរថ្ងៃ។ ហើយបុរសនោះមានអាយុប្រហែលហុកសិបប្រាំឆ្នាំ តាមខ្ញុំស្មានគឺហុកសិបឬហុកសិបប្រាំ។ បុរសចំណាស់ ពុកមាត់របស់គាត់វែង បានប្រែទៅជាពណ៌ស។ ហើយសក់របស់គាត់មានពណ៌ប្រផេះ។

9 ហើយខ្ញុំបានចូលទៅប្រាប់បុរសម្នាក់នេះ ទោះបីជានិមិត្តដែលខ្ញុំបានឃើញពីព្រះអម្ចាស់។ ហើយមនុស្សវ័យក្មេងចូលមក ដែលបានវាយគាត់។ ហើយខ្ញុំបានលុតជង្គង់អធិស្ឋានសម្រាប់គាត់។ ហើយភ្លាមៗនោះបុរសម្នាក់នេះបានស្រែកថា "ខ្ញុំបានជាសះស្បើយ" ហើយលោតឡើង។ ហើយប្រពន្ធរបស់គាត់ ព្យាយាមទប់គាត់នៅលើគ្រែ។ ហើយមានអ្នកហាត់ការម្នាក់មក ដោយព្យាយាមដេកលើគ្រែ។ ហើយគាត់បានលោតចេញពីគ្រែ បណ្ដាលឱ្យមានការរំភើបយ៉ាងខ្លាំង។ ហើយនៅពេលដែលខ្ញុំបានទៅ...ខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់ប្អូនប្រុសចច...

10 ហើយបន្ទាប់មកបងស្រីម្នាក់ វាជាមន្ទីរពេទ្យកាតូលិក ចូលមកហើយនិយាយថាខ្ញុំត្រូវតែចេញពីទីនោះ ដូច្នេះធ្វើឱ្យបុរសនោះរំភើប។ ព្រោះគាត់មានគ្រុនក្ដៅប្រហែលមួយរយបួន។ ហើយអ្វីដែលចម្លែកនោះគឺនៅពេលដែលពួកគេដាក់គាត់ត្រឡប់មកវិញ នេះ—បូជាចារ្យ កន្លែង និងគ្រូពេទ្យមួយចំនួនបានដាក់គាត់ ធ្វើឱ្យគាត់ត្រឡប់ទៅគេងវិញ ព្រោះគាត់កំពុងស្លៀកសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់។ ហើយនៅពេលដែលពួកគេយកសីតុណ្ហភាពរបស់គាត់ គាត់មិនមានសីតុណ្ហភាពទេ។

11 ឥឡូវនេះ មានមនុស្សជាច្រើនរស់នៅសព្វថ្ងៃនេះ ដែលបានឃើញនិមិត្តបានឃើញវាកើតឡើង ឬដឹងអំពីវា។

12 ហើយខ្ញុំបានចេញទៅឈរនៅលើជណ្ដើរ ហើយនិយាយទៅកាន់បងប្រុសចចថា "ឥឡូវនេះ អ្នកមើល។ គាត់នឹងពាក់អាវពណ៌ត្នោតនិងមួកដោត។ គាត់នឹងដើរចុះតាមជំហានទាំងនេះ ក្នុងរយៈពេលពីរបីនាទីទៀត។" ហើយគាត់ពិតជាបានធ្វើ។ គាត់ចេញមកហើយដើរចុះ។

13 ហើយប្រហែល—មួយ—មួយយប់បន្ទាប់ពីនោះ ព្រះអម្ចាស់បានលេចមកខ្ញុំម្ដងទៀត ព្រឹកមួយ ប្រហែលពេលសម្រាកនៃថ្ងៃ ហើយបង្ហាញខ្ញុំពីស្ត្រីម្នាក់

ដែលពិការយ៉ាងខ្លាំង នោះនឹងត្រូវបានជាសះស្បើយ។ ដូច្នេះខ្ញុំបាននិយាយថា "មែនហើយ ខ្ញុំនឹង—ខ្ញុំប្រហែលជានឹងដឹងថានាងនៅឯណា។"

14 ដូច្នេះហើយខ្ញុំបានចុះទៅបិទទឹកខ្លះ ខ្ញុំជឿថាវាគឺនៅជុំវិញផ្លូវទីប្រាំបីក្នុងរដ្ឋញូវអាល់បានី។ ហើយខ្ញុំមាន...វាជាអគារពីរ ហើយខ្ញុំខ្លាចថាខ្ញុំបានបិទទាំងសងខាង។ ម្ខាង ប្រជាជនបានរើចេញ ហើយផ្នែកម្ខាងទៀត ប្រជាជននៅទីនោះ។ ដូច្នេះខ្ញុំបានទៅម្ខាងដែលមាន—មនុស្សត្រូវបានកាន់កាប់។ ហើយខ្ញុំបានគោះទ្វារ។ ហើយពួកគេគឺជា—ជា—ប្រជាជនក្រីក្រពិតប្រាកដ។ ហើយមានក្មេងស្រីដ៏គួរឱ្យទាក់ទាញម្នាក់មកមាត់ទ្វារ ស្លៀកពាក់មិនសូវល្អ។ ហើយនាង—នាងបាននិយាយថា "តើអ្នកចង់បានអ្វី?"

ខ្ញុំបាននិយាយថា "តើអ្នកសាកល្បងទឹក ដើម្បីមើលថាតើវារលត់ទេ?"

15 ហើយនាងបាននិយាយថា "បាទ លោក។" ហើយនាងបានទៅ។ នាងបាននិយាយថា "ទេ។ ទឹកនៅតែបើក។"

ខ្ញុំបាននិយាយថា "សូមអរគុណ។"

16 ហើយម្តាយរបស់នាងដែលដេកនៅលើគ្រែ ឈ្មោះរបស់នាងគឺលោកស្រី ម៉ារី ឌើអូហានៀន។ ហើយនាងជាជនជាតិអាមេនី។ ក្មេងប្រុសរបស់នាងបានលេងពេញខ្ទង់ ខ្ញុំជឿថាវាគឺនៅលើមូលដ្ឋានញូវអាល់បានី-...អ៊ូ ក្រុមបាល់ទាត់។ ហើយនាងជាកូនស្រីរបស់នាង រៀននៅវិទ្យាល័យ។ ឈ្មោះរបស់នាងគឺដូរ៉ូធី។ ហើយនាងបាននិយាយថា...ដូរ៉ូធីនិយាយមកខ្ញុំថា "តើអ្នកមិនមែនជាបុរសរបស់ព្រះដែលមានការព្យាបាលនៅទីនេះនៅក្នុងមន្ទីរពេទ្យកាលពីថ្ងៃមុនទេឬ? ម្តាយរបស់ខ្ញុំចង់និយាយជាមួយអ្នក។" ហើយខ្ញុំបានចូលទៅ។

17 ហើយនាងបានប្រាប់ខ្ញុំថានាងកំពុងដេក ពិការ។ ហើយនាងបានពិការ នៅលើគ្រែដប់ប្រាំពីរឆ្នាំ ចាប់តាំងពីក្មេងស្រីនេះកើតមក។ ដូច្នេះហើយក្មេងស្រីនោះមានអាយុដប់ប្រាំពីរឆ្នាំ។ ហើយខ្ញុំបានប្រាប់នាងថា...នាងបាននិយាយថា "តើអ្នកជាបុរសរបស់ព្រះដែលបានព្យាបាលបុរសនោះឬ?"

18 ខ្ញុំបាននិយាយថា "ទេ លោកស្រី។ ខ្ញុំមិនមែនជាអ្នកព្យាបាលទេ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែ—គ្រាន់តែអធិស្ឋានសម្រាប់—អ្នកជំងឺ ហើយត្រូវបានបង្ហាញដោយអ្វីមួយដែលប្រាប់ខ្ញុំ។" ខ្ញុំមិនដឹងថាត្រូវហៅវាថាអ្វីទេ និមិត្ត ឬអ្វី។ ខ្ញុំមិនដឹងថាវាជាអ្វីនៅឡើយ

ទេ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែជាក្មេងប្រុសម្នាក់ ហើយនៅលីវនិងអ្វីៗទាំងអស់។ ហើយដូច្នេះ មាន...នេះ—ស្ត្រីនេះបានសុំខ្ញុំសម្រាប់ការអធិស្ឋានសម្រាប់នាង។ ហើយខ្ញុំបាន ប្រាប់នាងថា "អនុញ្ញាតឱ្យខ្ញុំអធិស្ឋានជាមុនសិន ហើយបន្ទាប់មកប្រសិនបើ ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញខ្ញុំឱ្យត្រឡប់មកវិញ។"

19 ហើយបន្ទាប់មកនៅពេលដែលខ្ញុំចេញទៅអធិស្ឋាន...ខ្ញុំមានប្អូនប្រុស ចច។ ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា "នោះជាស្ត្រីដែលខ្ញុំ—ខ្ញុំកំពុងប្រាប់អ្នកថាខ្ញុំបាន អធិស្ឋាន។ ខ្ញុំដឹងថាវាជាស្ត្រីដូចគ្នា។ ទៅជាមួយខ្ញុំ។"

20 ហើយយើងបានឡើងទៅទីនោះ—ដើម្បីថ្វាយការអធិស្ឋាន។ ដូច្នេះហើយ ក្មេងស្រីអាយុដប់ប្រាំពីរឆ្នាំម្នាក់នេះ ពិតណាស់ ខ្ញុំគ្រាន់តែជាក្មេងប្រុសម្នាក់ ប៉ុណ្ណោះ។ ហើយនាងមានបងប្រុសម្នាក់អាយុប្រហែលប្រាំមួយ ប្រាំបីឆ្នាំ អ្វីមួយ ដូចនោះ។ ហើយមានដើមឈើណូអែលមួយ វាគឺបន្ទាប់ពីបុណ្យណូអែល ឈរ នៅក្នុងផ្ទះ។ ហើយពួកគេបាននៅពីក្រោយដើមឈើណូអែលនេះ ដើម្បីសើចដាក់ ខ្ញុំ។ "ដើម្បីធ្វើឱ្យម្តាយរបស់ពួកគេជាសះស្បើយ។" ខ្ញុំបានប្រាប់នាងថាព្រះអម្ចាស់ នឹងព្យាបាលនាង។ ហើយខ្ញុំ...បងប្រុសចចនិងខ្ញុំបានចុះទៅអធិស្ឋាន។

21 ហើយនៅពេលដែលខ្ញុំចាប់ផ្តើមអធិស្ឋាន មែនហើយ ទេវតានោះដែលខ្ញុំ ឃើញ ដែលអ្នកឃើញនៅក្នុងរូបភាព ខ្ញុំបានឃើញវាព្យួរនៅលើគ្រែ។ មែនហើយ ខ្ញុំឈោងចាប់ដៃនាង។ ខ្ញុំបាននិយាយថា "លោកស្រី អូហានៀន។" ឥឡូវនេះ នាងរស់នៅក្នុងរដ្ឋញូវអាល់បានីឥឡូវនេះនាងនិងប្តីរបស់នាង គ្រួសារ។ ហើយ ខ្ញុំបាននិយាយថា "លោកស្រី។ អូហានៀន។ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវបានចាត់ខ្ញុំ មក ហើយប្រាប់ខ្ញុំមុនពេលមក ថា ដើម្បីអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នក 'ហើយអ្នកនឹង បានជាសះស្បើយ។' ចូរក្រោកឡើង ហើយបានជាសះស្បើយ ក្នុងព្រះនាម ព្រះយេស៊ូវ។" ជើងរបស់នាងត្រូវបានទាញឡើងនៅក្រោមនាង។ នាងជាមួយនឹង ព្រះគម្ពីរអាមេនីនៅលើចិត្តរបស់នាង បានចាប់ផ្តើមឆ្ពោះទៅរកផ្នែកម្ខាងនៃគ្រែ។ ហើយដូចដែលនាងបានធ្វើ នាង...

22 បន្ទាប់មកសាតាំងបាននិយាយមកខ្ញុំថា "អ្នកឱ្យនាងវាយជាន់នោះ នាងនឹង បាក់ករបស់នាង ពីលើគ្រែខ្ពស់។" ខ្ញុំភ័យខ្លាចមួយភ្លែត។

23 ហើយខ្ញុំតែងតែដឹងថាអ្វីដែលពួកគេនិមិត្ត ខ្ញុំមិនដឹងថាវាជាអ្វីទេ បានប្រាប់ ខ្ញុំថាតែងតែត្រឹមត្រូវ។ ដូច្នេះខ្ញុំបន្តទៅមុខ ទោះជាយ៉ាងណា ឲ្យនាងចុះពីលើ

គ្រែ។ ហើយព្រះជាម្ចាស់ជាសាក្សីរបស់ខ្ញុំ នៅពេលដែលនាងចាប់ផ្ដើម លោតពីលើគ្រែនោះ ជើងទាំងពីរមកត្រង់។ កូនស្រីរបស់នាងបានស្រែក ទាញសក់របស់នាង ហើយរត់ចេញទៅតាមផ្លូវ ដោយស្រែកខ្លាំងៗតាមដែលនាងអាចធ្វើបាន។ អ្នកជិតខាងមកពីគ្រប់ទីកន្លែង។ ហើយនៅទីនោះនាង ជាលើកដំបូងអស់រយៈពេលដប់ប្រាំពីរឆ្នាំ ដើរជុំវិញបន្ទប់នោះ សរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។ ខ្ញុំបានចាកចេញ ភ្លាមៗ ដើម្បីចេញពីវា។

24 ក្រោយមកខ្ញុំបានស្គាល់ក្មេងស្រីនេះ ហើយបានទៅជាមួយនាង។ ពិតណាស់នេះមិនចាំបាច់កត់ត្រាទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានទៅជាមួយក្មេងស្រីនោះ។

25 មិនយូរប៉ុន្មាន ពីរបីសប្ដាហ៍ ខ្ញុំនៅផ្ទះម្ដាយខ្ញុំ ល្ងាចមួយ។ ហើយខ្ញុំបានអធិស្ឋាន នៅថ្ងៃនោះ ហើយខ្ញុំ—ខ្ញុំគ្រាន់តែហាក់ដូចជាមិនអាចបំបែកបាន—ទៅមួយ—ជ័យជំនះក្នុងការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ។ ហើយខ្ញុំគិតថាខ្ញុំនឹងនៅទាំងអស់... អ្នកដឹងទេ ទៅមុនចូលគេង។ ខ្ញុំកំពុងនៅផ្ទះនៅពេលនោះ។ ដូច្នេះខ្ញុំបានចូលទៅក្នុង—បន្ទប់ ដើម្បី—អធិស្ឋាន។ ហើយខ្ញុំ...ប្រហែលជាម៉ោងមួយនៅពេលព្រឹក ខ្ញុំគិតថា។ ហើយខ្ញុំ—ខ្ញុំបានអធិស្ឋាន។

26 ហើយ ទាំងអស់នៅពេលតែមួយ ខ្ញុំបានមើល។ ហើយ ម៉ាក់ នាងធ្លាប់យកសម្លៀកបំពាក់របស់នាង ដាក់លើកៅអី អ្នកដឹងទេ។ យើងជាមនុស្សក្រីក្រពិតប្រាកដ។ ហើយខ្ញុំមើលទៅ មានអ្វីមួយពណ៌សមករកខ្ញុំ ហើយខ្ញុំគិតថាខ្ញុំកំពុងសម្លឹងមើលកៅអីសម្លៀកបំពាក់នោះ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់នោះ—ពពកនោះ អ្នកដឹងទេ។ ហើយវាមកដល់កន្លែងដែលខ្ញុំនៅ។

27 ហើយខ្ញុំ—ហើយខ្ញុំកំពុងឈរនៅក្នុងបន្ទប់មួយ បន្តិច អ្វីដែលយើងហៅថា "កាំភ្លើងខ្លី" ផ្ទះតូច ផ្ទះត្រង់ មានបន្ទប់ពីរនៅក្នុងនោះ។ ហើយវាមានពណ៌ក្រហមនៅទីនេះសម្រាប់ចំហៀង អ្នកឃើញទេ។ មានផ្ទាំងផ្ទាំងរូបភាពដែកតូចមួយនៅខាងស្ដាំរបស់ខ្ញុំ។ មានស្ត្រីសក់ខ្មៅម្នាក់ឈរទល់នឹង...បន្ទប់មួយបានចេញទៅផ្ទះបាយ។ នាងឈរទល់មុខទ្វារផ្ទះបាយទាំងយំ។ មានឪពុកម្នាក់ឈរមករកខ្ញុំ ហើយបាននាំកូនមកខ្ញុំ ដែលមានអ្វីមួយដាក់នៅលើទ្រូងតូចរបស់វា។ ហើយមួយជើងខាងឆ្វេងរបស់គាត់ត្រូវបានរងរបួស រហូតទាល់តែវាដេកទល់នឹងដងខ្លួនតូចរបស់វា។ ហើយជើងខាងស្ដាំខ្យល់។ ដៃទាំងពីរបានរងរបួស ប្រឆាំងនឹងរាងកាយរបស់វា។ ហើយរាងកាយតូចរបស់វាត្រូវបានរមួលនិងរបួសរហូតដល់ត្រង់ករបស់

គាត់*ទីនេះ*។ ហើយខ្ញុំឆ្ងល់ថា "តើនេះមានន័យយ៉ាងណា?" ហើយខ្ញុំក្រឡេក មើល អង្គុយខាងឆ្វេងរបស់ខ្ញុំ ហើយមានស្ត្រីចំណាស់ម្នាក់អង្គុយ ដោះវ៉ែនតា របស់នាងចេញ ហើយជូតទឹកភ្នែកឬអ្វីមួយនៅលើវ៉ែនតារបស់នាង។ នៅខាងស្តាំ របស់ខ្ញុំ នៅលើផ្ទត់ពីរពណ៌ក្រហម ដែលស្រដៀងគ្នាជាមួយកៅអី អង្គុយក្មេងប្រុស សក់ទង់ដែងម្នាក់ដែលមានសក់រួញ មើលទៅក្រៅបង្អួច។

28 ហើយខ្ញុំមើលទៅ ឈរនៅខាងស្តាំខ្ញុំ ហើយនៅទីនោះ...ទេវតារបស់ ព្រះអម្ចាស់ឈរ។ ហើយទ្រង់មានបន្ទូលមកខ្ញុំថា "តើទារកនេះអាចរស់នៅ បានទេ?"

ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា "លោក ខ្ញុំមិនដឹងទេ។"

គាត់បាននិយាយថា "ដាក់ដៃរបស់អ្នកនៅលើវា។ វានឹងរស់នៅ។"

29 ហើយខ្ញុំ—ខ្ញុំបានធ្វើ។ ហើយទារកបានលោតចុះ...ចេញពីដៃរបស់ឪពុក។ ហើយជើងស្តាំតូច មិនរមួល ហើយផ្នែកខាងស្តាំមិនរមួល ដៃស្តាំមិនរមួល។ វា បានធ្វើជំហានមួយទៀត ហើយភាគីម្ខាងទៀតមិនរមួលដែរ។ ធ្វើជំហានមួយទៀត ហើយផ្នែកម្ខាងទៀតមិនរមួល រាងកាយផ្នែកកណ្តាលមិនរមួល។ ហើយគាត់ ដាក់ដៃតូចរបស់គាត់នៅក្នុងខ្ញុំ ហើយនិយាយថា "បងប្រុស ប្រាណហាំ ខ្ញុំ ជាសះស្បើយទាំងស្រុង។" ទារកតូចនោះពាក់អៀមក្រណាត់អំបោះពណ៌ខៀវ រុំខ្លួនទាំងមូល ឬគ្របទាំងអស់ អាវអៀមគ្របទាំងមូល។ ហើយគាត់មានសក់ ពណ៌ត្នោត ក្មេង តូច ហើយមាត់តូច។

30 ហើយបន្ទាប់មកទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ខ្ញុំថាទ្រង់កំពុងនាំខ្ញុំទៅ កន្លែងផ្សេងទៀត។ ហើយខ្ញុំត្រូវបានគេនាំទៅឆ្ងាយ។ ហើយទ្រង់បានដាក់ខ្ញុំនៅ ម្ខាងនៃទីបញ្ចុះសពចាស់ ហើយបានបង្ហាញលេខនៅលើផ្នូរ នៅជិតព្រះវិហារ មួយ។ ហើយទ្រង់មានបន្ទូលថា "នេះនឹងជាកន្លែងដឹកនាំរបស់អ្នក។"

31 គាត់បាននាំខ្ញុំទៅកន្លែងផ្សេងទៀត។ ហើយមាន...មើលទៅដូចជាទីក្រុង តូចមួយ ដែលមានហាងប្រហែលពីរនៅក្នុងនោះ។ ហើយម្នាក់មានផ្នែកខាងមុខ ពណ៌លឿង ក្តារពណ៌លឿងនៅលើជញ្ជាំង។ ហើយខ្ញុំបានដើរទៅទីនោះ ឬឈរ នៅទីនោះ។ ហើយមានបុរសចំណាស់ម្នាក់ចេញមក ពាក់អាវពណ៌ខៀវឬអាវខូវ ប៊ិយពណ៌ខៀវនិងអាវពណ៌ខៀវ ជាមួយនឹងមួកក្រណាត់ពណ៌លឿង។ គាត់មាន ពុកមាត់ពណ៌សធំ។

ទ្រង់មានបន្ទូលថា "ទ្រង់នឹងបង្ហាញផ្លូវដល់អ្នក។"

32 ហើយពេលក្រោយខ្ញុំមក ខ្ញុំបានឃើញខ្ញុំកំពុងដើរចូលទៅក្នុងបន្ទប់មួយ ដើរតាមស្ត្រីវ័យក្មេងម្នាក់ដែលមាឌធំ។ ហើយនៅពេលដែលខ្ញុំចូលទៅក្នុងទ្វារ តួលេខនៅក្នុងក្រដាសនៅលើជញ្ជាំងមានពណ៌ក្រហម។ នៅលើទ្វារមានសញ្ញាមួយ "ព្រះប្រទានពរដល់ផ្ទះរបស់យើង។" មានគ្រែផ្ទាំងរូបភាពលង្ហិនធំមួយដេកនៅខាងស្តាំខ្ញុំ។ ហើយចង្ក្រានមួយនៅខាងឆ្វេង។ ហើយនៅជ្រុងមួយដាក់ក្មេងស្រីអាយុប្រហែលដប់ប្រាំឆ្នាំ។ ហើយនាងមានជំងឺស្វិតដៃជើងឬអ្វីមួយ ដែលបានទាញជើងស្តាំរបស់នាងឡើង។ ហើយជើងរបស់នាងបែរទៅម្ខាង ហើយត្រូវបានទាញនៅក្រោមនាង។ ហើយនាង—ហើយនាងមើលទៅដូចជាក្មេងប្រុស។ មានតែនាងទេ ដែលមានសក់ដូចក្មេងស្រី ហើយនាងមាន—បបូរមាត់រាងបេះដូងដូចក្មេងស្រី។

ហើយទ្រង់មានបន្ទូលមកខ្ញុំថា "តើក្មេងស្រីនោះអាចដើរបានទេ?"

ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា "បាទលោក ខ្ញុំមិនដឹងទេ។"

33 គាត់បាននិយាយថា "ទៅដាក់ដៃលើពោះរបស់នាង។" បន្ទាប់មកខ្ញុំគិតថា វាជាក្មេងប្រុស ប្រាកដជាគ្រប់គ្រាន់ហើយ ព្រោះទ្រង់ឲ្យខ្ញុំដាក់ដៃលើពោះរបស់នាង។ ខ្ញុំបានធ្វើដូចដែលទ្រង់បានប្រាប់ខ្ញុំ។

34 ហើយខ្ញុំបានឮនរណាម្នាក់និយាយថា "សរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់។" ហើយខ្ញុំបានមើលទៅ។ ហើយនៅពេលដែលខ្ញុំធ្វើ ក្មេងស្រីនេះកំពុងធំឡើង។ ហើយពេលនាងក្រោកឡើង ខោដែលនាងពាក់ ជើងខោរបស់នាងឡើងមក ហើយវាបានបង្ហាញជង្គង់មូលដូចជង្គង់របស់ក្មេងស្រី ហើយមិនស្គម អ្នកដឹងទេ ដូចជាជង្គង់របស់ក្មេងប្រុស។ ហើយខ្ញុំបានដឹងថាវាជាក្មេងស្រី។ ហើយនាងស្លៀកសម្លៀកបំពាក់របស់នាង។ ហើយនាងមក ដើរមករកខ្ញុំ សិតសក់របស់នាង។ នាងសក់ទង់ដែង សិតសក់។

35 ក្មេងស្រីនេះរស់នៅក្នុងសាឡឹម សព្វថ្ងៃនេះបានរៀបការហើយមានកូនបីឬបួននាក់។ ហើយម្តាយនិងឪពុករបស់នាងក៏នៅទីនោះដែរ។

36 ហើយដូច្នេះខ្ញុំ—ខ្ញុំ—ខ្ញុំមក។ ហើយខ្ញុំអាចឮនរណាម្នាក់និយាយថា "បងប្រុសប្រាណហាំ..." ឬ "បងប្រុសប៊ីល! អូ បងប្រុសប៊ីល!" ហើយម្តាយរបស់ខ្ញុំបានហៅ

ខ្ញុំ។ ហើយខ្ញុំបានគិត។ ខ្ញុំឮមួយ ផ្លូវមួយ។ ចេញពីការនិមិត្តនោះ អ្នកដឹងទេ ប្រភេទនៃភាពច្របូកច្របល់។ ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា "តើអ្នកចង់បានអ្វី ម៉ាក់?" នៅបន្ទប់បន្ទាប់ ជាកន្លែងដែលនាងកំពុងដេក។

ហើយនាងបាននិយាយថា "មាននរណាម្នាក់គោះទ្វាររបស់អ្នក។"

37 ហើយខ្ញុំបានឮវា "បងប្រុសប៊ីល!" ហើយខ្ញុំបានបើកទ្វារ។ មានបុរសម្នាក់បានចូលមក។ ឈ្មោះរបស់គាត់គឺចនអេមីល។ គាត់រស់នៅក្នុងទីក្រុងម៉ៃអាមី រដ្ឋផ្លរីដាឥឡូវនេះ។ ហើយគាត់បាននិយាយថា "បងប្រុសប៊ីល អ្នកមិនចាំខ្ញុំទេ។"

ខ្ញុំបាននិយាយថា "ទេ។ ខ្ញុំមិនជឿថាខ្ញុំចាំទេ។"

38 បាននិយាយថា "អ្នកបានជ្រមុជទឹកឱ្យខ្ញុំនិងគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែ" បាននិយាយថា "ខ្ញុំបានទៅផ្លូវដែលខុស។" គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំបានសម្លាប់បុរសម្នាក់នៅទីនេះកាលពីមុន។ វាយគាត់ដោយកណ្ដាប់ដៃរបស់ខ្ញុំ ហើយបាក់ករបស់គាត់ នៅក្នុងការប្រយុទ្ធ។" បាននិយាយថា "ខ្ញុំបានបាត់បង់កូនប្រុសតូចរបស់ខ្ញុំម្នាក់ ដែលជាកូនច្បង។" ហើយនិយាយថា "កូនពៅកំពុងដេកនៅផ្ទះ ជិតស្លាប់ហើយ។" ហើយបាននិយាយថា "គ្រូពេទ្យនៃទីក្រុងនៅទីនេះទើបតែចាកចេញ ហើយនិយាយថា 'កុមារមានជំងឺរលាកសួតពីរដង។' ហើយវាស្ទើរតែមិនអាចដកដង្ហើមបាន។" ហើយបាននិយាយថា "ខ្ញុំ—ខ្ញុំ—ខ្ញុំ—ខ្ញុំគ្រាន់តែ…អ្នកចូលមកក្នុងចិត្តខ្ញុំ។ ហើយឆ្ងល់ថាតើអ្នកនឹងមកអធិស្ឋានជាមួយវាឬអត់។" ហើយបាននិយាយថា "ឥឡូវនេះ ដូចដែលអ្នកបានដឹងហើយថា ខ្ញុំជាបងប្អូនជីដូនមួយរបស់ហ្គ្រាហាំ ស្នៀលីង។" ដែល ហ្គ្រាហាំ ស្នៀលលីង រេវ ហ្គ្រាហាំ ស្នៀលលីង ឥឡូវនេះ មិនបានក្លាយជាអ្នកបម្រើព្រះទេនៅពេលនោះ ក្មេងប្រុសគ្រីស្ទានល្អ។ គាត់បាននិយាយថា "គាត់ជាបងប្អូនជីដូនមួយរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំនឹងចុះទៅយកគាត់។" ដែលរស់នៅប្រហែលកន្លះម៉ាយពីខ្ញុំ ចុះក្នុងទីក្រុង។ ហើយបាននិយាយថា "ខ្ញុំនឹងចុះទៅយកគាត់។ ហើយអ្នកនឹងឡើងទៅ?"

ខ្ញុំបាននិយាយថា "បាទ លោកអេមីល ឆាប់ខ្ញុំស្លៀកសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្ញុំ។"

ដូច្នេះគាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំនឹងយកឡានរបស់ខ្ញុំ ហើយនាំអ្នកឡើង។"

ខ្ញុំបាននិយាយថា "ត្រូវហើយ។"

39 បាននិយាយថា "ឆាប់ៗនេះខ្ញុំទទួលបានប្រ្កាបហាំ។ ហើយខ្ញុំចង់ឱ្យអ្នកទាំងអស់គ្នាអធិស្ឋានសម្រាប់ទារក។"

ខ្ញុំបាននិយាយថា "ត្រូវហើយ។"

40 ដូច្នេះខ្ញុំបានទៅត្រៀមខ្លួន។ ហើយម្ដាយបាននិយាយថា "តើមានបញ្ហាអ្វី?"

ខ្ញុំបាននិយាយថា "មានទារកតូចម្នាក់ដែលត្រូវជាសះស្បើយ។"

ហើយដូច្នេះនាងបាននិយាយថា "បានជាសះស្បើយ?"

ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា "បាទ ម្ដាយអើយ។"

ដូច្នេះខ្ញុំបាននិយាយថា "ខ្ញុំនឹងប្រាប់អ្នកបន្ថែមទៀតអំពីវានៅពេលខ្ញុំត្រឡប់មកវិញ។"

41 ដូច្នេះមួយសន្ទុះ គាត់បានគោះទ្វារ ហើយបងប្រុសប្រ្កាបហាំនៅជាមួយគាត់។ យើងបានឡើងទៅទីនេះ តាមអ្វីដែលយើងស្គាល់ថាជាកន្លែងចតទូកឥឡូវនេះ ដែលជាកន្លែងផលិតកប៉ាល់ ហូវ៉ដចាស់នៅពេលនោះ។ ខ្ញុំបាននិយាយថា "លោក។ អេមីល តើអ្នក...តើអ្នករស់នៅឯណាឥឡូវនេះ?"

គាត់បាននិយាយថា "នៅខាងលើអ៊ុយទីកា។"

42 ខ្ញុំបាននិយាយថា "អ្នករស់នៅក្នុងផ្ទះតូចមួយដែលយើងហៅថាផ្ទះ 'កាំភ្លើងខ្លី' បន្ទប់តូចពីរ។"

"បាទ លោក។"

"អង្គុយលើភ្នំ។"

"បាទ លោក" គាត់និយាយ។

43 ខ្ញុំបាននិយាយថា "របស់អ្នក—ក្ដារបាតរបស់អ្នកនៅទីនេះត្រូវបានធ្វើពីអណ្ដាតនិងចង្អូរ ហើយវាត្រូវបានលាបពណ៌ក្រហម។"

គាត់បាននិយាយថា "ត្រូវហើយ។"

44 ខ្ញុំបាននិយាយថា "ទារកតូចកំពុងដេកនៅលើគ្រែផ្ទាំងរូបភាពដែក។ ហើយគាត់មាននៅក្នុងផ្ទះ យ៉ាងហោចណាស់ អាវពណ៌ខៀវមួយគូ។"

និយាយថា "ទ្រង់មានពួកគេ។"

45 ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា "ហើយទារកគឺជាក្មេងជំទង់អាយុប្រហែលបីឆ្នាំ។ ហើយគាត់ក៏មានមាត់ក្មេង បបូរមាត់ស្តើងបន្តិច។ ហើយគាត់មានសក់ពណ៌ត្នោតខ្ចី។"

គាត់បាននិយាយថា "នោះជាការពិត។"

46 ខ្ញុំបាននិយាយថា "លោកស្រី អេមីលគឺជាស្ត្រីដែលមានក្បាលខ្មៅ។ ហើយនៅក្នុងបន្ទប់នេះ អ្នកមានទូក្រហម និងកៅអីក្រហមមួយ។"

គាត់បាននិយាយថា "តើអ្នកធ្លាប់នៅទីនោះទេ បងប្រុសប្រាណហាំ?"

ខ្ញុំបាននិយាយថា "មុននេះបន្តិច។"

"មួយរយៈមុន?" គាត់និយាយ។

ខ្ញុំបាននិយាយថា "បាទ។"

"ហេតុអ្វី" គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំមិនដែលឃើញអ្នកទេ។"

47 ខ្ញុំបាននិយាយថា "ទេ។ វាគឺខាងវិញ្ញាណ។" ខ្ញុំបាននិយាយថា "លោក អេមីល អ្នកធ្លាប់ឮខ្ញុំប្រាប់ទេ បើខ្ញុំធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកឲ្យអ្នក ពីរឿងដែលកើតឡើងចំពោះខ្ញុំ។ នោះប្រហែលជា...ខ្ញុំឃើញអ្វីៗមុនពេលវាកើតឡើង។"

48 គាត់បាននិយាយថា "បាទ។ តើមានអ្វីកើតឡើងចំពោះអ្នក បងប្រុសប្រាណហាំ?"

49 ខ្ញុំបាននិយាយថា "បាទ។ ហើយលោកអេមីល មិនធ្លាប់មានអ្វីដែលបានប្រាប់ខ្ញុំទេ មិនដែលនិយាយកុហកខ្ញុំទេ។ កូនរបស់អ្នកនឹងបានជាសះស្បើយនៅពេលដែលខ្ញុំទៅដល់ទីនោះ។"

50 ហើយគាត់បានឈប់ឡាន ឱនក្បាលលើចង្កូតនិយាយថា "ព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមអាណិតមេត្តាទូលបង្គំផង។ សូមយកទូលបង្គំមកវិញ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ។" ឃើញទេ? "ហើយទូលបង្គំសន្យានឹងទ្រង់ថា នឹងរស់នៅសម្រាប់ទ្រង់ពេញមួយថ្ងៃ បើទ្រង់នឹងទុកជីវិតកូនទូលបង្គំ។" ហើយនៅទីនោះគាត់បានប្រគល់បេះដូងរបស់គាត់ដល់ព្រះគ្រីស្ទ។ យើងបានផ្លាស់ទៅផ្ទះ ទាំងអស់រំភើបចំពោះគាត់ ព្រលឹងមួយត្រូវបាននាំត្រឡប់ទៅព្រះគ្រីស្ទវិញ។

51 នៅពេលដែលយើង—នៅពេលដែលយើងចូលទៅក្នុងផ្ទះ មានអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដូចដែលវាមាន មានតែស្ត្រីចំណាស់ម្នាក់ប៉ុណ្ណោះដែលមិននៅទីនោះ។ រំភើប

រំភើបណាស់ ខ្ញុំបាននិយាយថា "យកកូនមកឲ្យខ្ញុំ។" ហើយទារកគ្រាន់តែរស់នៅ។ ឃើញទេ? នោះ "ខ្យល់ទ្បើង" គឺជាជីវិតចេញពីទារក។ វាគ្រាន់តែរបួសនៅ*ទីនេះ* បំពង់កតូចរបស់វា។ ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា "យកទារកមកខ្ញុំ។" មិនរង់ចាំនិមិត្ត ដើម្បីបំពេញ។

52 បងប្រុស វេល ប្រសិនបើបន្ទះនេះត្រូវបានគេសន្មត់ថាដាក់នៅ*ទីនេះ* ខ្ញុំមិនអាចនិយាយពាក្យអ្វីបានទេរហូតដល់បន្ទះនោះត្រូវបានដាក់នៅទីនោះ។ ឃើញទេ? ត្រូវតែជាវិធីដែលវាបានបង្ហាញខ្ញុំ។

53 ដូច្នេះខ្ញុំបាននិយាយថា "យកទារកមកឯខ្ញុំ។" ហើយឪពុកបាននាំទារកមកខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានអធិស្ឋានសម្រាប់វា ហើយវាកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរទៅៗ។ ដូច្នេះខ្ញុំបានគិតថា "ឥឡូវនេះអ្វីមួយ..." វាពិតជាបាត់បង់ដង្ហើម ហើយពួកគេត្រូវប្រយុទ្ធនិងអង្រួន និងអ្វីៗទាំងអស់ ដកដង្ហើមចូល។ ខ្ញុំបានគិតថា "ឥឡូវនេះ មានអ្វីខុស។"

54 ហើយខ្ញុំបានគិតថា "តើស្ត្រីចំណាស់នៅឯណា?" នោះមិនទាន់មាននៅឡើយទេ។

55 ដូច្នេះពួកគេយកទារកដាក់ចុះ។ ពួកគេដាក់របស់ខ្លះនៅក្រោមច្រមុះ អ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ហើយយំ។ ម្តាយស្រែក ហ៊ោកញ្ជ្រៀវ និងអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង។ ប៉ុន្តែទារកគឺគ្រាន់តែ—គ្រាន់តែដកដង្ហើម។

56 ខ្ញុំគិតថា "មែនហើយ តាមរយៈ—ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានប្រើនិមិត្តរបស់ព្រះខុស ព្រោះខ្ញុំមិនដែលរង់ចាំវាទេ ដោយរំភើបពេក។"

57 តាមរយៈនេះ អ្នកអាចមើលឃើញ បងប្រុស វេល ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំរង់ចាំ។ ខ្ញុំមិនខ្វល់ថាអ្នកណាប្រាប់ខ្ញុំទេ។ ខ្ញុំស្រឡាញ់អ្នកដូចបងប្រុសរបស់ខ្ញុំ។ បងប្រុសអើយ កុំព្យាយាមប្រាប់ខ្ញុំពីអ្វីដែលត្រូវធ្វើ នៅពេលដែលខ្ញុំ—នៅពេលដែលខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាខ្ញុំ—ខ្ញុំមានឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ឃើញទេ? មិនថាវាមើលទៅល្អយ៉ាងណាទេ ខ្ញុំនឹងរង់ចាំទ្រង់។ ឃើញទេ? ហើយ—ហើយដូច្នេះខ្ញុំ—ខ្ញុំបានរៀនមេរៀនមួយនៅទីនេះ ជាច្រើន ជាច្រើនឆ្នាំកន្លងមកហើយ ហើយធ្វើតាមអ្វីដែលទ្រង់មានបន្ទូល ហើយកុំធ្វើវារហូតដល់ទ្រង់មានបន្ទូលថាវារួចរាល់ហើយ។

58 ទារកកំពុងតស៊ូដើម្បីដង្ហើម។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមិនអាចប្រាប់ពួកគេពីអ្វីដែលខ្ញុំបានធ្វើទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំគ្រាន់តែត្រូវរង់ចាំ។ ខ្ញុំបានគិតថា "ប្រហែលជាព្រះគុណនឹង

បដិសេធវា ហើយទ្រង់អត់ទោសឱ្យខ្ញុំ។" មែនហើយ ខ្ញុំបានទៅ អង្គុយចុះ។

59 ពួកគេបានប្រយុទ្ធដើម្បីជីវិតរបស់ទារករហូតដល់ពន្លឺថ្ងៃ។ នៅពេលដែលថ្ងៃចាប់ផ្តើមបំបែក ពួកគេគិតថាទារកនឹងទៅនៅពេលណាក៏បាន។ មែនហើយ ខ្ញុំអង្គុយនៅទីនោះ។ ហើយពួកគេបានសួរខ្ញុំថា "បងប្រុស ប្រាណហាំ តើយើងត្រូវធ្វើអ្វី?" ឬ "បងប្រុសប៊ីល" ពួកគេបានហៅខ្ញុំ "តើខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វី?"

60 ខ្ញុំបាននិយាយថា "ខ្ញុំមិនដឹងទេ។" ឃើញទេ? ខ្ញុំបានអង្គុយនៅទីនោះ ឱនក្បាលចុះដោយនិយាយថា "ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមអត់ទោសឱ្យខ្ញុំផង។"

61 ល្អ ហើយបន្ទាប់មកវាមកពន្លឺថ្ងៃ។ បងប្រុសហ្គ្រាហាំស្មៀលលីងត្រូវទៅធ្វើការ។ ដូច្នេះលោកអេមីលត្រូវយកគាត់ ហើយខ្ញុំដឹងថាខ្ញុំត្រូវចាកចេញពីផ្ទះ។

62 ហើយ បងប្រុស ហ្គ្រាហាំ ត្រូវបានគេសន្មត់ថាអង្គុយនៅទីនោះ ពីព្រោះគាត់មានសក់ពណ៌ទង់ដែង សក់រួញ ដូចដែលអ្នកបានដឹង។ គាត់ត្រូវបានគេសន្មត់ថាកំពុងអង្គុយនៅលើផ្លាកពីរនេះ។ ដូច្នេះខ្ញុំបានអង្គុយនៅទីនោះកន្លែងដែលបងប្រុសហ្គ្រាហាំត្រូវអង្គុយ ប៉ុន្តែស្ត្រីចំណាស់មិននៅទីនោះទេ។ ហើយគ្មានស្ត្រីចំណាស់នៅកន្លែងនោះទេ។ ដូច្នេះខ្ញុំអង្គុយនៅទីនោះ។ ដូច្នេះលោកអេមីលបានពាក់អាវរបស់គាត់។

63 បន្ទាប់មកខ្ញុំដឹងថា បើបងប្រុសហ្គ្រាហាំចាកចេញ ពិបាកប្រាប់ពេលគាត់ត្រឡប់មកវិញ។ ឃើញទេ? ហើយបន្ទាប់មកខ្ញុំបានដឹងថា ទោះបីជាស្ត្រីនោះមកក៏ដោយ ក៏បងប្រុសហ្គ្រាហាំនឹងមិននៅទីនោះដែរ។ ដូច្នេះអ្នកឃើញទេថាខ្ញុំស្ថិតក្នុងស្ថានភាពបែបណា។

64 ដូច្នេះហើយលោកអេមីលបាននិយាយថា "បងប្រុសប្រាណហាំ តើអ្នកចង់ទៅទេ?" ឬ "បងប្រុសប៊ីល តើអ្នកចង់ទៅផ្ទះទេ? ចង់ឲ្យខ្ញុំនាំអ្នកចុះទៅផ្ទះទេ?"

65 ខ្ញុំបាននិយាយថា "អត់ទេ លោក។ ខ្ញុំនឹងរង់ចាំ ប្រសិនបើអ្នកមិនប្រកាន់ទេ។" ខ្ញុំស្អប់ការស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះ គ្រាន់តែកូននិងម្តាយខ្លួនឯង ព្រោះពួកគេនៅក្មេង។ ពួកគេ គាត់ មានអាយុប្រហែលម្ភៃប្រាំឆ្នាំ តាមខ្ញុំស្មាន។ ហើយខ្ញុំមានអាយុប្រហែលដូចគ្នា។ ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា "ទេ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែ—ខ្ញុំគ្រាន់តែរង់ចាំប្រសិនបើអ្នកមិនប្រកាន់ទេ។"

គាត់បាននិយាយថា "មិនអីទេ បងប្រុស បងប្រុសប៊ីល។"

66 ដូច្នេះហើយ ម្ដាយដើរលើកម្រាលឥដ្ឋ ទាំងញាប់ញ័រ ហើយព្យាយាម...យំ និង អ្វីៗគ្រប់យ៉ាង អ្នកដឹងទេ។ ហើយទារកគឺកាន់តែអាក្រក់។ ឃើញទេ? គ្រាន់តែមើលមួយភ្លែត គ្រាន់តែដកដង្ហើមរបស់គាត់ *បែបនោះ* ទៅ *ហឺត ហឺត* នោះជាអ្វីទាំងអស់ ដង្ហើម គឺនៅក្នុងវា។ ហើយគ្មានអ្វីទេ...ពួកគេមិនមានប៉េនីស៊ីលីននិងរបស់ផ្សេងៗទេ នៅថ្ងៃរបស់ពួកគេ អ្នកឃើញទេ។ ដូច្នេះពួកគេគ្រាន់តែ—ពួកគេគ្រាន់តែដាក់ម្នាងសិលាលើពួកគេ ហើយអ្វីៗដូចនោះ។ ប៉ុន្តែទារកតូចមានវាអស់រយៈពេលជាច្រើនថ្ងៃ។ ហើយវាបានបាត់ទៅ ឃើញទេ ឬទៅ។

67 ហើយបន្ទាប់មក ខ្ញុំ—ខ្ញុំបានអង្គុយនៅទីនោះ។ ខ្ញុំគិតថា "ខ្ញុំអើយ បើប្រ្គាហាំទៅ..." ប្រ្គាហាំបានពាក់អាវធំរបស់គាត់ ហើយគាត់ចាប់ផ្ដើមចេញទៅក្រៅទ្វារ។

68 ហើយគាត់និយាយទៅកាន់ប្រពន្ធរបស់គាត់ថា "ឥឡូវនេះ យើងនឹងត្រឡប់មកវិញ បន្តិចទៀតនេះ។"

69 ខ្ញុំបានគិតថា "ឱព្រះអង្គអើយ ដូច្នេះទូលបង្គំនឹងត្រូវនៅទីនេះពេញមួយថ្ងៃ ហើយប្រហែលជាពេញមួយយប់ ម្ដងទៀត ឃើញទេ រង់ចាំនិមិត្តនោះ។ តើខ្ញុំអាចធ្វើអ្វីបាន?"

70 ហើយខ្ញុំសំលឹងមើលទៅក្រៅបង្អួច។ ហើយមើលជុំវិញផ្ទះ ចូលមកជីដូនរបស់ទារកនៅទីនោះ។ ហើយខ្ញុំបានរៀននៅពេលក្រោយ វាជាជីដូន។ ហើយនាងពាក់វ៉ែនតា។ ខ្ញុំបានគិតថា "នេះហើយព្រះអម្ចាស់អើយ ប្រសិនបើ—ប្រសិនបើប្រ្គាហាំមិនចេញទៅក្រៅទ្វារទេ។" ដូច្នេះនាងតែងតែមកមាត់ទ្វារ។ ប៉ុន្តែយ៉ាងណាក៏ដោយ គេមិនទាន់ដឹងនៅឡើយទេ ប៉ុន្តែនាងបានទៅទ្វារក្រោយ ចូលមកក្នុងផ្ទះបាយ។ ហើយនាងបានដើរនៅក្នុងផ្ទះបាយ ផ្ទះចាស់តូច។ ហើយពេលនាងទៅដល់ទ្វារ កូនស្រីរបស់នាងរត់ទៅទីនោះហើយថើបនាង ព្រោះវាជាម្ដាយរបស់កូនស្រី អ្នកដឹងទេ ហើយថើបនាង។ ហើយបងប្រុសប្រ្គាហាំ...

បន្ទាប់មកនាងបាននិយាយថា "តើទារកល្អទេ?"

71 នាងបាននិយាយថា "ម្ដាយអើយ វាជិតស្លាប់ហើយ។" ហើយនាងចាប់ផ្ដើមស្រែកបែបនោះ ហើយម្ដាយរបស់នាងក៏យំ។

72 បន្ទាប់មកខ្ញុំបានគិតថា "ប្រសិនបើវានឹងដំណើរការ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើប្រ្គាហាំមិនចេញទៅក្រៅ។"

73 ហើយខ្ញុំបានលើកឡើង។ ហើយខ្ញុំមិនអាចនិយាយអ្វីបានទេ អ្នកឃើញទេ គ្រាន់តែរង់ចាំ។ ហើយបងប្រុសប្រ៊្រាហាំបានដើរជុំវិញ។ ខ្ញុំបានក្រោកឡើងដើម្បីឱ្យគាត់អាចអង្គុយចុះ។ ហើយគាត់...ហើយនោះគឺជាទំនាក់ទំនងមួយចំនួនរបស់គាត់ អ្នកឃើញទេ ដូច្នេះគាត់ក៏ចាប់ផ្ដើមយំផងដែរ ហើយអង្គុយនៅលើផ្លាកពីរកន្លែងដែលគាត់ត្រូវបានគេសន្មត់ថាអង្គុយ។

74 ខ្ញុំគិតថា "ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើស្ត្រីចំណាស់នោះនឹងមកអង្គុយនៅលើកៅអីក្រហមនេះ!" ហើយខ្ញុំបានត្រលប់ទៅទ្វារវិញដែលលោកអេមីលកំពុងឈរ ដោយពាក់អាវធំរបស់គាត់ ហើយត្រៀមខ្លួនចេញទៅក្រៅ។ អាកាសធាតុត្រជាក់ពិតខ្យល់ព្យុះ។ ហើយខ្ញុំបានគិត...ហើយស្ត្រីចំណាស់អង្គុយនៅលើកៅអីនេះ។

75 ហើយប្រ៊្រាហាំក៏អង្គុយចុះ ហើយឱនក្បាលចុះ។ ហើយម្ដាយរបស់ទារកដាក់ដៃរបស់នាងនៅលើទ្វារ ហើយចាប់ផ្ដើមយំ។ គ្រាន់តែជានិមិត្ត! ហើយស្ត្រីចំណាស់អង្គុយចុះ។ ហើយជំនួសឱ្យវាជាទឹកភ្នែក ទាំងស្រុងលើវ៉ែនតារបស់នាងមកពីភាពត្រជាក់ បានធ្វើឱ្យពួកគេ។ ហើយនាងបានលូកដៃក្នុងកាតាបតូចរបស់នាង ហើយយកកន្សែងដៃតូចមួយចេញ និង ឬកាបូបតូចមួយ ហើយចាប់ផ្ដើមជូតវ៉ែនតាទាំងនេះ។ [បងប្រុសប្រាណហាំចាប់ម្រាមដៃរបស់គាត់—អេដ។] បងប្រុសនោះហើយ។

76 ខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់លោកអេមីល។ ខ្ញុំបាននិយាយថា "លោក។ អេមីលអ្នកនៅតែមានទំនុកចិត្តលើខ្ញុំជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះគ្រីស្ទឬ?"

គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំប្រាកដណាស់ បងប្រុសប្រាណហាំ។"

77 ខ្ញុំបាននិយាយថា "ខ្ញុំអាចប្រាប់អ្នកឥឡូវនេះ។ ខ្ញុំបាននិយាយមុននិមិត្តមួយរយៈមុន នោះហើយជាមូលហេតុដែលវាមិនកើតឡើង។ ប្រសិនបើអ្នកនៅតែមានទំនុកចិត្តលើខ្ញុំ ចូរទៅយកកូនរបស់អ្នកមកឯខ្ញុំ។" អូ ខ្ញុំអើយ! ខ្ញុំឃើញថាវាត្រូវហើយ អ្នកឃើញទេ។ "ទៅយកកូនមក។"

78 គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំនឹងធ្វើអ្វីដែលអ្នកប្រាប់ខ្ញុំឱ្យធ្វើ បងប្រុសប៊ីល។ ខ្ញុំនឹងមិនខ្លាចក្នុងការរើសវាទេ។" ព្រោះពួកគេរើសវាឡើង វាទើបតែផុតទៅ ដង្ហើមផុតទាំងស្រុង។ នាំទារកតូចមករកខ្ញុំ។ ឈោងចាប់វានៅក្នុងដៃរបស់គាត់ នាំវាមកខ្ញុំ ហើយឈរនៅទីនោះ។

79 ទូលបង្គំដាក់ដៃលើវា និយាយថា "ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមអត់ទោសដល់ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់។ ឃើញទេ? ខ្ញុំបាននិយាយមុនការនិមិត្តរបស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះសូមឲ្យគេដឹងថាទ្រង់ជាព្រះនៃស្ថានសួគ៌និងផែនដី។"

80 គ្មានអ្វីនិយាយទៀតទេ ទារកតូចបានបោះដៃទាំងពីរឱបឪពុករបស់ខ្លួន ចាប់ផ្តើមស្រែកហើយយំ និយាយថា "ប៉ា ខ្ញុំមានអារម្មណ៍មិនល្អឥឡូវនេះ។" ឃើញទេ?

81 ខ្ញុំបាននិយាយថា "លោក អេមីល ទុកឱ្យទារកតូចនៅតែវាចុះ។ វានឹងមានរយៈពេលបីថ្ងៃមុនពេលវាចាកចេញពីវា ព្រោះវាបានធ្វើបីជំហាន បន្ទូរបន្ថយ។"

82 ខ្ញុំបានទៅផ្ទះ ហើយខ្ញុំបានប្រាប់វានៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំបាននិយាយថា "ខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកវិញ។" នោះគឺនៅថ្ងៃច័ន្ទ។ ខ្ញុំបាននិយាយថា "យប់ថ្ងៃពុធមុនពេលថ្វាយបង្គំ ខ្ញុំនឹងឡើងទៅទីនោះ។" ពួកគេជាមនុស្សក្រីក្រ ហើយយើងបានបង្កើតពួកគេឡើងជាកន្ត្រកគ្រឿងទេស ដើម្បីយកទៅពួកគេ។ ដូច្នេះខ្ញុំបាននិយាយថា "ខ្ញុំចង់ឱ្យអ្នកទាំងអស់គ្នាទៅ ហើយនៅពេលដែលខ្ញុំទៅទីនោះ។ ហើយអ្នកនៅជុំវិញផ្ទះ។ ហើយពេលខ្ញុំមកដល់កន្លែងនោះ ផ្ទះនោះនៅ អ្នកមើល ហើយមើលថាតើទារកតូចនោះមិនឆ្លងកាត់ឥដ្ឋទេ ជាមួយនឹងពុកមាត់តូចមួយដែលដុះនៅ*ទីនេះ* ជាកន្លែងដែលគាត់បានផឹកទឹកដោះគោសូកូឡាឬអ្វីមួយ។ ឃើញទេ? ហើយដាក់ដៃរបស់គាត់នៅក្នុងខ្ញុំ ហើយនិយាយពាក្យទាំងនេះ 'បងប្រុសប៊ីល ខ្ញុំមានសុខភាពល្អឥតខ្ចោះ។' ទារកតូចអាយុបីឆ្នាំនេះ។ មើលហើយមើលថាតើវាមិនកើតឡើងទេ។"

83 ប្រពន្ធខ្ញុំឥឡូវនេះ មេដា វិធីមុនពេលយើងរៀបការ ដូច្នេះនាងស្ថិតនៅក្នុងក្រុម។ ហើយឡានដឹកទំនិញបានទៅដាក់នៅជុំវិញផ្ទះ ឃើញទេ ដើម្បីជួបខ្ញុំពេលខ្ញុំបើកឡានក្រុមហ៊ុនសេវាសាធារណៈចាស់ដែលខ្ញុំទៅផ្ទះនៅយប់នោះ។ ខ្ញុំមិនមានឡានផ្ទាល់ខ្លួនទេ។ ពោរពេញដោយជ័រនៅខាងក្រោយ ហើយរបស់របរអ្នកដឹងទេ កន្លែងដែលខ្ញុំដឹកវានៅថ្ងៃនោះ ហើយជួសជុលរបស់របរ។ បើកឡានខាងមុខឈប់។ បានឡើងទៅរានហាល បានគោះទ្វារ។ ហើយពួកគេមិនមានកម្រាលឥដ្ឋចាស់ទេ។ ហើយម្តាយបានឆ្លងកាត់ឥដ្ឋបាននិយាយថា "ហេតុអ្វី វាជាបងប្រុសប៊ីល" បែបនោះ។ ហើយមនុស្សកំពុងសម្លឹងមើលតាមបង្អួច នៅពេលនោះ ដើម្បីមើលអ្វីដែលនឹងកើតឡើង។

84 ហើយនៅជ្រុង កំពុងលេង គឺជាក្មេងប្រុសតូចនេះនៅថ្ងៃទីបី។ ខ្ញុំឈប់ មិនដែលនិយាយមួយម៉ាត់ទេ។ ហើយមក ដើរឆ្លងកាត់ឥដ្ឋ ដាក់ដៃតូចរបស់ គាត់ឡើងនៅក្នុងរបស់ខ្ញុំ។ ជាមួយនឹង...កំពុងផឹកទឹកដោះគោសូកូឡា ពុកមាត់ តូចរបស់គាត់ ដូចជា ឆ្លងកាត់*ទីនោះ* ទឹកដោះគោសូកូឡា។ ដាក់ដៃរបស់គាត់ ឡើងលើខ្ញុំ និយាយថា "បងប្រុសប៊ីល ខ្ញុំជាសះស្បើយទាំងស្រុង។" ហ៊ឺ!

85 នៅយប់នោះ នៅព្រះវិហារ ខ្ញុំបានប្រាប់វា។ ខ្ញុំបាននិយាយថា "មានក្មេងស្រី ពិការម្នាក់ នៅកន្លែងណាមួយ ដែលខ្វះខាត។" ខ្ញុំបាននិយាយថា "ក្រុមជំនុំ ខ្ញុំ មិនដឹងថារឿងទាំងនេះមានន័យយ៉ាងណាទេ។ ខ្ញុំមិនអាចប្រាប់អ្នកបានទេ។"

86 ហើយ—ហើយដូច្នេះខ្ញុំកំពុងធ្វើការនៅកម្មវិធីសាធារណៈ។ ហើយខ្ញុំចាំ ថាថ្ងៃមួយ ប្រហែលមួយសប្តាហ៍បន្ទាប់ពីនោះ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមចាកចេញពីអាគារ ចេញទៅក្រៅ។ លោក ហើប ស្កត រស់នៅទីនេះក្នុងទីក្រុងឥឡូវនេះ គាត់ជា ចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំ។ ហើយគាត់បាននិយាយថា...ខ្ញុំចាប់ផ្តើមចុះ។ គាត់បាន និយាយថា "ប៊ីលលី?"

ខ្ញុំបាននិយាយថា "បាទ។"

បាននិយាយថា "មុនពេលអ្នកចាកចេញ ខ្ញុំមានសំបុត្រនៅទីនេះសម្រាប់ អ្នក។"

ខ្ញុំបាននិយាយថា "មិនអីទេ ហឺប៊ី។ ខ្ញុំនឹងយកវាឡើងក្នុងពេលបន្តិចទៀត។"

87 ហើយ—ហើយដូច្នេះខ្ញុំបានទៅធ្វើការផ្សេងទៀតរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំកំពុងពិនិត្យ។ ដូច្នេះខ្ញុំបានទៅធ្វើកិច្ចការផ្សេងទៀតរបស់ខ្ញុំ។ ហើយនៅពេលដែលខ្ញុំ—ខ្ញុំបាន ធ្វើ ខ្ញុំចងចាំសំបុត្រនោះ។ ខ្ញុំបានទៅយកវា បើកវាឡើង។ ហើយនិយាយថា "លោកប្រាណហាំជាទីស្រឡាញ់" ឃើញទេ បាននិយាយថា "ខ្ញុំឈ្មោះនេល។ ខ្ញុំគឺលោកស្រី ហារ៉ូលនេល។ យើងរស់នៅកន្លែងមួយហៅថាបូស្តុនខាងត្បូង។" ហើយបាននិយាយថា "យើងជាមេតូឌីស្ទ ដោយសារជំនឿ។ ហើយខ្ញុំបានអាន សៀវភៅតូចមួយដែលអ្នកបានសរសេរ បានហៅ*ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដូចគ្នា កាលពី ម្សិលមិញ ថ្ងៃនេះ និងជារៀងរហូត* ខិត្តប័ណ្ណតូចមួយ។ ហើយយើងកំពុងមានការ ប្រជុំអធិស្ឋាននៅក្នុងផ្ទះរបស់យើង នៅយប់ផ្សេងទៀត។ ហើយយើងបានឮពី អ្នកទទួលបានជោគជ័យ ដោយអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកជំងឺ។" ហើយបាននិយាយ

ថា "ខ្ញុំមានកូនស្រីដែលរងទុក្ខម្នាក់អាយុដប់ប្រាំឆ្នាំ" បាននិយាយថា "នោះគឺដេក លើគ្រែនៃទុក្ខវេទនា។ ហើយដូចម្តេច ខ្ញុំមិនអាចដកវាចេញពីគំនិតរបស់ខ្ញុំបានទេ ដែលខ្ញុំគួរតែឲ្យអ្នកមកអធិស្ឋានសម្រាប់ក្មេងស្រីនេះ។ តើអ្នកនឹងធ្វើវាបានទេ? ជាការពិត លោកស្រី ហារ៉ូល ណុល។ បូស្តុនខាងត្បូង រដ្ឋឥណ្ឌាអាណា។"

ខ្ញុំបាននិយាយថា "អ្នកដឹងទេ នោះជាក្មេងស្រី។ នោះជារបស់នាង។"

88 ខ្ញុំបានទៅផ្ទះ ប្រាប់ម្តាយរបស់ខ្ញុំ ប្រាប់ពួកគេអំពីវា។ ខ្ញុំបាននិយាយថា "នោះហើយ—នោះជាក្មេងស្រី។" ហើយបន្ទាប់មកនៅយប់នោះ នៅព្រះវិហារ ខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់ក្រុមជំនុំ។ ខ្ញុំបាននិយាយថា "នៅទីនេះ—នោះ—នោះ—កន្លែងនោះ។" ខ្ញុំបាននិយាយថា "មានអ្នកណាដឹងថាបូស្តុនខាងត្បូងនៅឯណាទេ?"

89 ហើយបងប្រុសចចវ៉ាយ អ្នកទាំងអស់គ្នាបានស្គាល់គាត់ហើយ គាត់បាននិយាយថា "បងប្រុស ប្រាណហាំ វាជា...ខ្ញុំគិតថាវាធ្លាក់ចុះនៅភាគខាងត្បូង។"

90 ដូច្នេះនៅថ្ងៃបន្ទាប់ មិត្តភ័ក្តិពីរនាក់របស់ខ្ញុំ និងប្រពន្ធខ្ញុំ ដែលឥឡូវនេះ និងបុរសម្នាក់និងប្រពន្ធរបស់គាត់មកពីរដ្ឋតិចសាស់។ ណា-...ឈ្មោះរបស់ពួកគេគឺ ប្រាស អាដ ប្រាស។ គាត់រស់នៅទីនេះឥឡូវនេះ នៅខាងក្រោមមីលថោន ជាកសិករ។ គាត់ជាអ្នកចិញ្ចឹមសត្វនៅភាគខាងលិច។ ហើយគាត់បានផ្លាស់មកទីនេះដើម្បីនៅជិតព្រះវិហារ។ ហើយខ្ញុំបានអធិស្ឋានសម្រាប់ប្រពន្ធរបស់គាត់ ហើយនាងបានជាសះស្បើយពីជំងឺរបេង។ ដូច្នេះគាត់ចង់ឃើញរឿងនេះកើតឡើង។ ខ្ញុំបាននិយាយថា "អ្នកទៅជាមួយខ្ញុំ ហើយមើលថាតើវាមិនកើតឡើងតាមរបៀបនេះទេ។" ដូច្នេះ ស្ត្រីនោះមិនដែលឃើញនិមិត្តទេ លោកស្រី—លោកស្រីប្រេស។ ដូច្នេះប្រពន្ធខ្ញុំទៅជាមួយខ្ញុំ។ ហើយបងប្រុស ជីមវ៉េហាត ដែលជាអ្នកចាស់ទុំ អ្នកចាំទេ ព្រះវិហារនៅទីនោះ ឪកុនចាស់ គាត់ចង់ឃើញវា។ ខ្ញុំទើបតែមានផ្លូវចាស់បន្តិច ហើយខ្ញុំបានដាក់ពួកគេទាំងអស់នៅទីនោះ។

91 ហើយយើងបានចុះទៅក្រោមញូវអាល់បានី។ ហើយខ្ញុំបានរកឃើញសញ្ញានេះ ហើយខ្ញុំមករកវា មិនមែនបូស្តុនខាងត្បូងទេ។ វាជាញូវបូស្តុន។ ដូច្នេះខ្ញុំមិនដឹងថាត្រូវទៅណាទេ ដូច្នេះខ្ញុំត្រលប់ទៅជេហ្វីសាន់វីលហើយសួរនរណាម្នាក់។ ហើយមាននរណាម្នាក់បានទៅការិយាល័យប្រៃសណីយ៍ ពួកគេបាននិយាយថា "បូស្តុនខាងត្បូងគឺនៅពីលើហេនរីវីល។"

92 ដូច្នេះខ្ញុំ—ខ្ញុំបានឡើងទៅហេនរីល ហើយខ្ញុំបានសួរនៅទីនោះ។ ហើយពួកគេបាននិយាយថា "បិទនៅលើផ្លូវ*នេះ*។ វាមានចម្ងាយប្រហែលដប់ប្រាំម៉ាយល៍ ត្រលប់មកវិញលើចំណុចទាំងនេះនៅ*ទីនេះ* អ្នករកឃើញកន្លែងតូចមួយ។ អ្នកនឹងប្រយ័ត្ន អ្នកនឹងខកខាន" បាននិយាយថា "ព្រោះវាគ្រាន់តែជាហាងតូចមួយ។ ហើយហាងនេះមានការិយាល័យប្រៃសណីយ៍ អ្វីៗផ្សេងទៀតនៅក្នុងនោះ។ ប៊ូស្តុនខាងត្បូង នៅក្នុងកូនសោទាំងនេះ។" នៅទីនោះមានកូនកាំបិតមួយម៉ឺនប្រាំពីរពាន់ហិចតានៅទីនោះ។ ហើយនេះគឺនៅពីក្រោយវា នៅលើភ្នំនៅទីនោះ។

93 ដូច្នេះយើងបានបន្ត ជិះតាម។ ហើយភ្លាមៗនោះ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ចម្លែក បន្ទាប់ពីបានបើកបរប្រាំឬប្រាំមួយម៉ាយ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ចម្លែក។ ខ្ញុំបាននិយាយថា "ខ្ញុំមិនដឹងទេ។"

ពួកគេបាននិយាយថា "តើមានបញ្ហាអ្វី?"

94 ខ្ញុំបាននិយាយថា "ខ្ញុំជឿ—អ្នកដែលនិយាយជាមួយខ្ញុំ ចង់និយាយជាមួយខ្ញុំ ដូច្នេះខ្ញុំនឹងត្រូវចេញពីឡាន។"

95 ដូច្នេះខ្ញុំចេញពីឡាន។ ហើយស្ត្រីដែលអង្គុយលើភ្លៅរបស់ស្ត្រី អ្នកដឹងទេ ហើយអ្វីៗទាំងអស់ ផ្លូវចាស់តូចនោះ។ ហើយខ្ញុំបានចុះពីឡាន ហើយដើរទៅខាងក្រោយឡាន។ ហើយខ្ញុំអោនក្បាលចុះ ដាក់ជើងឡើងលើកាងខាងក្រោយឡាន។ ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា "ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌ តើទ្រង់នឹងឲ្យអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ដឹងអ្វីខ្លះ?" ហើយខ្ញុំបានអធិស្ឋាន។ គ្មានអ្វីកើតឡើងទេ។ ខ្ញុំបានរង់ចាំពីរបីនាទី។ ហើយខ្ញុំបានគិតថា "មែនហើយ ទ្រង់..." ជាធម្មតាកន្លែងដែលមានហ្វូងមនុស្សបែបនេះ ខ្ញុំត្រូវតែទៅដោយខ្លួនឯង។ ដូច្នេះខ្ញុំបានរង់ចាំពីរបីនាទី។

96 ខ្ញុំត្រូវបានទាក់ទាញ មើលទៅទីនោះ។ ខ្ញុំបានកើតឡើងដើម្បីគិតថា "មែនហើយ មើលនៅទីនេះ នេះគឺជាក្រុមជំនុំចាស់អង្គុយនៅទីនេះ។" ហើយប្រសិនបើអ្នកធ្លាប់នៅ...វាជាព្រះវិហារបឹងកើហ៊ីល។ ហើយខ្ញុំបានក្រឡេកមើលចំហៀង ព្រះវិហារគ្រីស្ទានបឹងកើហ៊ីល ហើយមានផ្នូរនៃទីបញ្ចុះសព នៅខាងមុខព្រះវិហារ។

97 ហើយខ្ញុំបានទៅទីនោះ។ ខ្ញុំបាននិយាយថា "ឥឡូវនេះអ្នកទាំងអស់គ្នាបានទទួលសំបុត្រហើយ។" ខ្ញុំមិនដែលទៅប្រទេសនោះពីមុនទេ ក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ។

មិនដែលនៅខាងលើទីនោះ គ្រប់ទីកន្លែង ក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ។ ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា "អ្នកយកឈ្មោះនិងលេខទាំងនោះ ហើយមកទីនេះ មើលថាតើវាមិនដូចគ្នានៅលើផ្លូវនេះទេ។" ហើយវានៅទីនោះ ពិតប្រាកដណាស់។ ខ្ញុំបាននិយាយថា "នោះហើយជាវា។ យើងកំពុងនៅលើផ្លូវត្រូវហើយឥឡូវនេះ។" ខ្ញុំបាននិយាយថា "នោះគឺជាទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់។" ឃើញទេ ខ្ញុំបានឆ្លងកាត់វា ហើយមិនដឹងទេ។ ដូច្នេះ អូ ទ្រង់ល្អឥតខ្ចោះ។

98 ដូច្នេះហើយយើងជិះបន្ត។ ខ្ញុំបានជួបបុរសម្នាក់ដោយផ្ទាល់ ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា "តើអ្នកអាចប្រាប់ខ្ញុំពីកន្លែងដែលបូស្គុនខាងត្បូងនៅឯណាបានទេ?"

99 គាត់បាននិយាយថា "អ្នករត់ទៅខាងស្តាំនិងខាងឆ្វេង" អ្នកដឹងទេ ដូចនេះ។ ហើយយើងបន្តដំណើរទៅមុខទៀត។

100 ដូច្នេះបន្ទាប់ពីខណៈពេលដែលយើងចូលមក ខ្ញុំបានកត់សម្គាល់ ខ្ញុំចូលមកកន្លែងតូចមួយ។ ហើយវាដូចជា ប្រភេទនៃភូមិតូចមួយ។ ហើយខ្ញុំ—ខ្ញុំបានមើល។ ខ្ញុំបាននិយាយថា "នោះហើយជាវា។ ហ្នឹងហើយ នៅទីនោះ។" ខ្ញុំបាននិយាយថា "មាន...នៅទីនោះ មានមុខហាងពណ៌លឿងនោះ។" ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា "ឥឡូវនេះ អ្នកមើល។ បុរសម្នាក់នឹងចេញពីទីនោះ ដោយមានអាវពណ៌ខៀវខ្សែពណ៌ស...ឬមួករុំពណ៌លឿង ជាមួយនឹងពុកមាត់ពណ៌ស ហើយប្រាប់ខ្ញុំកន្លែងដែលត្រូវទៅ។ ប្រសិនបើវាមិនមែនទេ ខ្ញុំជាអ្នកនិទានរឿងវែង។"

101 ដូច្នេះពួកគេទាំងអស់គ្នាកំពុងរង់ចាំ។ ហើយ—ហើយខ្ញុំបានបើកឡានឡើងនៅមុខកន្លែងនោះ។ ហើយដូចដែលខ្ញុំបើកឡានឡើង នៅខាងមុខ បុរសដែលស្លៀកឈុតពណ៌ខៀវនោះចេញមក និងមួកខ្សែពណ៌លឿង និងពុកមាត់ពណ៌ស។ ហើយលោកស្រី ប្រាសបានដួលសន្លប់នៅក្នុងឡាន ដោយឃើញវាកើតឡើងដូចនោះ។

ខ្ញុំបាននិយាយថា "លោក អ្នកត្រូវប្រាប់ខ្ញុំថា ហារ៉ូលនេលនៅឯណា។"

គាត់បាននិយាយថា "បាទ លោក។" បាននិយាយថា "តើអ្នកមកពីភាគខាងត្បូងឬ?"

ខ្ញុំបាននិយាយថា "បាទ មែនហើយ។"

102 គាត់បាននិយាយថា "អ្នកបានឆ្លងកាត់វា។ ប្រហែលកន្លះម៉ាយល៍ចុះពីផ្លូវ អ្នកបត់ ផ្លូវទីមួយនៅខាងឆ្វេង។ អ្នកឡើងទៅ អ្នកនឹងឃើញជង្រុកក្រហមដ៏ធំមួយ ហើយអ្នកចូលទៅទីនោះនៅជង្រុកក្រហមនោះ។" បាននិយាយថា "វាជាផ្ទះទីពីរ នៅខាងស្ដាំរបស់អ្នក នៅពេលអ្នកបើកតាមផ្លូវតូចនោះ។"

ខ្ញុំបាននិយាយថា "បាទ លោក។"

គាត់បាននិយាយថា "ហេតុអ្វី?"

ខ្ញុំបាននិយាយថា "គាត់មានកូនស្រីដែលរងទុក្ខ។ តើគាត់មែនទេ?"

បាននិយាយថា "បាទ មែនហើយ។ គាត់មាន។"

103 ខ្ញុំបាននិយាយថា "ព្រះអម្ចាស់នឹងព្យាបាលនាង។" ហើយបុរសចំណាស់ចាប់ផ្ដើមយំ។ ឃើញទេ? គាត់មិនដែលដឹងទេ។ ដូច្នេះគាត់ត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងនិមិត្ត។ គាត់មិនដឹងថាមានអ្វីកើតឡើងទេ។

104 ខ្ញុំបានងាកជុំវិញ។ យើងបានធ្វើឲ្យលោកស្រី ណៃ ក្រោមឡើងវិញម្ដងទៀត។ ហើយបានឡើងទៅទីនោះ ដើរចូលទៅក្នុងទីធ្លា។ ចេញពីឡាន ចាប់ផ្ដើមចូល។ ចាប់ផ្ដើមឡើងកន្លែង...អ្នកដឹងទេ ទៅកន្លែងដែលវានៅ។ ហើយមានស្ត្រីវ័យក្មេងម្នាក់ដែលធ្ងន់មកដល់មាត់ទ្វារ។ ខ្ញុំបាននិយាយថា "នៅទីនោះនាង។" ឃើញទេ?

ដូច្នេះហើយនាងបាននិយាយថា "តើអ្នកសុខសប្បាយទេ?"

ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា "តើអ្នកសុខសប្បាយទេ?" ខ្ញុំបាននិយាយថា "ខ្ញុំ—ខ្ញុំជាបងប្រុសប៊ីល។"

105 "អូ" នាងបាននិយាយថា "ខ្ញុំ—ខ្ញុំ—ខ្ញុំគិតថាអ្នក។" នាងបាននិយាយថា "តើអ្នកមានសំបុត្ររបស់ខ្ញុំទេ?"

ខ្ញុំបាននិយាយថា "បាទ លោកស្រី ខ្ញុំមាន។"

នាងបាននិយាយថា "ខ្ញុំគឺលោកស្រី ហារ៉ូលនេល។"

106 ខ្ញុំបាននិយាយថា "មែនហើយ ខ្ញុំរីករាយដែលបានស្គាល់អ្នក លោកស្រីនេល។ ហើយនេះគ្រាន់តែជាដៃគូតូចមួយមកជាមួយខ្ញុំ ដើម្បីអធិស្ឋានសម្រាប់កូនស្រីរបស់អ្នក។"

បាននិយាយថា "បាទ។"

ខ្ញុំបាននិយាយថា "នាងកំពុងរៀបចំដើម្បីបានជាសះស្បើយ។"

107 នាងបាននិយាយថា "អ្វី?" ហើយបបូរមាត់របស់នាងចាប់ផ្ដើមញ័រ។ នាងចាប់ផ្ដើមយំ។

108 ខ្ញុំបាននិយាយថា "បាទ លោកស្រី។" ហើយខ្ញុំ—ខ្ញុំមិនដឹងទេ ខ្ញុំមិនដែលឈប់សម្រាប់ស្ត្រីនោះទេ។

109 ខ្ញុំបានដើរចុះក្រោមសាល ហើយពិធីជប់លៀងរបស់ខ្ញុំតាមខ្ញុំ។ ពេលខ្ញុំបើកទ្វារនៅខាងស្ដាំសាល ធំ ផ្ទះចាស់ ផ្ទះជនបទ បើកទ្វារ មានព័ត៌មានពណ៌លឿង...ឬក្រដាសពណ៌លឿងនៅលើជញ្ជាំង តួលេខពណ៌ក្រហម ទីសម្គាល់ "ព្រះប្រទានពរដល់ផ្ទះរបស់យើង" គ្រែផ្ទាំងរូបភាពលង្ហិនចាស់ ចង្ក្រានដាក់នៅខាងឆ្វេងខ្ញុំ។ ហើយមានគ្រែតូចតូចមួយនៅទីនោះ ជាមួយនឹងក្មេងស្រីដែលមានរូបរាងជាក្មេងប្រុសនេះកំពុងដេកនៅក្នុងនោះ។

110 ឥឡូវនេះមានអ្វីមួយបានកើតឡើង។ ខ្ញុំនៅកាច់ជ្រុងបន្ទប់ មើលរាងកាយខ្ញុំទៅគ្រែនោះ។ ហើយខ្ញុំបានដាក់ដៃរបស់ខ្ញុំនៅលើពោះរបស់នាង យ៉ាងពិតប្រាកដដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល។ ហើយនៅពេលដែលខ្ញុំធ្វើបែបនោះ ពេលដែលលោកស្រី ណិល ដើរចូលក្នុងបន្ទប់ ហើយឃើញដូច្នោះ នាងក៏ចុះទៅលើឥដ្ឋ ម្ដងទៀត សន្លប់។ នាងជាមនុស្សទន់ខ្សោយ ហើយនាងដួលសន្លប់នៅលើឥដ្ឋម្ដងទៀត។ ហើយបងប្រុសនេលកំពុងព្យាយាមធ្វើការជាមួយនាង។ ហើយបងប្រុសជីមឈរនៅទីនោះនិយាយថា "សូមថ្វាយព្រះពរព្រះអម្ចាស់" កាន់ដៃរបស់គាត់ជាមួយគ្នា ប្រសិនបើអ្នកទាំងអស់គ្នាដឹងពីរបៀបដែលគាត់ធ្វើ។ ដូច្នេះហើយខ្ញុំបានមើលវា ហើយខ្ញុំបានឃើញវា។

111 ហើយខ្ញុំដាក់ដៃលើនាង ឬនៅលើពោះរបស់នាង *ដូចនេះ*។ ខ្ញុំបាននិយាយថា "ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំធ្វើបែបនេះតាមបញ្ជារបស់អ្វីដែលទូលបង្គំគិត គឺព្រះប្រាប់ទូលបង្គំឱ្យធ្វើវា។" ហើយនៅពេលនោះនាងចាប់ផ្ដើមយំ ហើយនាងក៏លោតឡើង។

112 ហើយពួកគេគ្រាន់តែចាប់លោកស្រីនេលដល់ជើងរបស់នាង។ នាងបានភ្ញាក់ឡើង ពីការដួលសន្លប់របស់នាង។

113 ហើយនៅពេលដែលក្មេងស្រីលោតពីលើគ្រែ មានខោរបស់នាងឡើងលើជើង

ខាងស្ដាំ គ្រាន់តែជាវិធីដែលវាបានបង្ហាញនៅក្នុងនិមិត្ត។ ហើយមានជង្គង់មូលរបស់ក្មេងស្រីម្នាក់ ជំនួសឱ្យក្មេងប្រុស។

114 ហើយលោកស្រីនីលបានចុះមកម្ដងទៀត។ ឃើញទេ? នាងបានដួលសន្លប់។ នោះជាបីដងដែលនាងបានដួលសន្លប់។

115 ហើយក្មេងស្រីនោះបានដើរចេញពីទីនោះ នៅក្នុងបន្ទប់នោះ។ ហើយចូលទៅក្នុងបន្ទប់ស្លៀកពាក់របស់នាង ទាំងយំ ហើយពាក់គីម៉ូណូរបស់នាង ដើរត្រឡប់មកវិញ សិតសក់របស់នាង។ ជាមួយនាង...ជាមួយនឹងពិការនោះ-... ហើយនាង—ដៃម្ខាងរបស់នាងក៏ពិការដែរ នៅផ្នែកខាងស្ដាំ។ សិតសក់របស់នាងដោយដៃពិការនោះ។

116 នាងបានរៀបការហើយមានកូនជាច្រើន។ ឈ្មោះរបស់នាង ខ្ញុំមិនដឹងថានាងឈ្មោះអ្វីទេឥឡូវនេះ។ ប៉ុន្តែ នេល នរណាម្នាក់អាចប្រាប់អ្នកបាន ហារ៉ូលនេល។

117 ហើយនិមិត្តនោះជាការពិត។ [កន្លែងទទេនៅលើកាសែត—អេដ។] ខ្ញុំអាចដាក់វាហើយនាំអ្នកទៅរកមនុស្សដែលនឹងបង្កើតសៀវភៅជាច្រើនដែលរឿងបែបនេះបានកើតឡើង។ ឥឡូវនេះ នោះជាការពិត បងប្រុស វេល។

118 ខ្ញុំនឹងបរាជ័យ ខ្ញុំជាបុរស។ ខ្ញុំជាអ្នកបរាជ័យតាំងពីចាប់ផ្ដើមដំបូង និងជាអ្នកជំនួសដ៏កំសត់សម្រាប់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ [កន្លែងទទេនៅលើកាសែត—អេដ។]

119 [បងប្រុស វេលនិយាយថា "ស្ពែល មីរេល?"—អេដ។] អឹម-អ៊ី-អ-អ-អ៊ី អិលពីរដង។ ["ខ្ញុំគិតថាវាគឺនៅទីនោះ។ បាទ។"] តើមានទាំងអស់ទេ ឥឡូវនេះ? ["នេល គឺ នេ-ល?"] នេ-ល។ ["ប្រេស ប្រេ-ស?"] ប្រេ-ស អេដ អេដប្រាស។ ["ឥឡូវនេះខ្ញុំគិតថាខ្ញុំមានវាទាំងអស់។ គ្រាន់តែចាំបន្តិច។ ហ្គ្រាហាំស្នៀលលីង?"] ហ្គ្រាហាំ ហ្គ្រា-ហាំ។ ["នោះ 'អិន' នៅទីនោះ។"] អេស-អិន-អ៊ី អិល-ពីរ-ដង អាយ-អិន-ជី។ ["អូ ស្នៀលលីង។ ឥឡូវនេះយើងយល់ហើយ។"]

60-0930 និមិត្តរបស់បងប្រុស វីលៀម ប្រាណហាំ

ការិយាល័យយុទ្ធនាការ

ជេហ្វឺសាន់វីល, អ៊ីនឌៀអាយណា ស.ហ.រ

KHMER

©2025 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

Voice Of God Recordings

P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

www.branham.org

សេចក្តីជូនដំណឹងស្តីពីការរក្សាសិទ្ធិ

រក្សា រ សិទ្ធ គ្រប់យ៉ាង។ សៀវភៅនេះអាចត្រូវបានបោះពុម្ពនៅលើម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពនៅផ្ទះសម្រាប់ប្រើប្រាស់ផ្ទាល់ខ្លួន ឬត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយឥតគិតថ្លៃ ជាឧបករណ៍សម្រាប់ផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ សៀវភៅនេះមិនអាចលក់ផលិតឡើងវិញក្នុងទ្រង់ទ្រាយធំ បង្ហោះនៅលើគេហទំព័រ រក្សាទុកក្នុងប្រព័ន្ធទាញយកមកវិញ បកប្រែជាភាសាផ្សេងទៀត ឬប្រើសម្រាប់ការស្នើសុំមូលនិធិដោយគ្មានការអនុញ្ញាតជាលាយលក្ខណ៍អក្សរពី Voice Of God Recordings®។

សម្រាប់ព័ត៌មានបន្ថែម ឬសម្រាប់សម្ភារៈផ្សេងទៀត សូមទាក់ទង:

Voice Of God Recordings
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.
www.branham.org